

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9211/2024
08.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Стаменковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарско одбране, коју заступа Војно правобранилаштво у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења садржаног у пресуди Апелационог суда у Нишу Гж 754/2024 од 14.02.2024. године, у седници одржаној 08.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење о одбачају жалбе тужене, као неблагоприятне, садржано у ставу другом изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 754/2024 од 14.02.2024. године и предмет враћа другостепеном суду, на поновно одлучивање о жалби тужене.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Врању П 775/17 од 09.05.2018. године, која је исправљена решењем истог суда П 775/17 од 10.07.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Вишег суда у Врању, као неоснован. Ставом другим изреке, утврђено је да је Закључком Владе РС 05 број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су обезбеђена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина (Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађе, Дољевац и Прокупље), уз услов да су водили судски поступак против Републике Србије који је правноснажно окончан пресудом на основу одрицања, повређено начело једнаких права и обавеза чиме је извршена дискриминација по основу места рођења и пребивалишта ратних војних резервиста са местом рођења и пребивалиштом из територија свих осталих општина које нису наведене у Закључку од 17.01.2008. године, а тиме и овде тужиоцима, као учесницима рата 1999. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да суд тужену обавезе да им на име накнаде по основу нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде права личности исплати износе од по 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана правноснажности пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 119.850,00

динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Нишу је, пресудом Гж 754/2024 од 14.02.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио пресуду Вишег суда у Врању П 775/2017 од 09.05.2018. године, исправљену решењем истог суда П 775/17 од 10.07.2018. године, у ставу трећем и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужене, као неблагоприятна.

Против решења другостепеног суда садржаног у наведеној пресуди, тужена је изјавила благовремену ревизију из свих законских разлога.

Врховни суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 408. у вези члана 420. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), и члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

На основу стања у предмету следи да је првостепена пресуда, Вишег суда у Врању П 775/17 од 09.05.2018. године, заступнику тужене (Војно правобранилаштво Ниш), први пут, достављена 20.06.2018. године, што следи из садржаја доставнице за лично достављање здружене предмету. Поднеском од 17.08.2023. године, заступник тужене је првостепеном суду указао да му је достављено решење П 775/17 од 11.08.2023. године, којим се утврђује прекид поступка услед смрти тужиоца и да му је 16.07.2018. године достављено решење П 775/17 од 10.07.2018. године, којим је испорављена пресуда Вишег суда у Врању П 775/17 од 09.05.2018. године, међутим, да му није достављена пресуда П 775/17 од 09.05.2018. године. Из садржаја повратнице здружене предмету следи да је пресуда првостепеног суда П 775/17 од 09.05.2018. године, други пут, достављена заступнику тужене (Војно правобранилаштво, Одељење Ниш), заједно са жалбом од 18.08.2023. године, и да је заступник тужене првостепену пресуду П 775/17 од 09.05.2018. године, примио 04.09.2013. године. Жалбу против те пресуде, заступник тужене изјавио је препорученом пошљом предатом пошти 11.09.2023. године.

Апелациони суд у Нишу је побијаним решењем одбацио жалбу тужене, као неблагоприятну, налазећи да је поднета након истека законског рока од 15 дана прописаног чланом 367. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да је првостепена пресуда „уредно достављена туженој дана 12.08.2018. године“. Међутим, првостепена пресуда П 775/17 од 09.05.2018. године, заступнику тужене није достављена 12.08.2018. године већ му је, први пут, достављена 20.06.2018. године, а на његов захтев, други пут му је достављена, заједно са жалбом од 18.08.2023. године, дана 04.09.2023. године.

Одредбом члана 367. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да странка може да изјави жалбу против пресуде донете у првом степену у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде, ако у овом закону није другачије

прописано. То значи да је у односу на 04.09.2013. године, када је (по други пут), примила другостепену пресуду, тужена жалбу против те пресуде изјавила благовремено (11.09.2023. године), па је другостепени суд погрешно закључио да је жалба тужене неблаговремена.

На основу одредбе члана 416. став 2. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић